

Sygn. akt II Ka 645/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Protokolant:	stażysta Renata Olędzka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r.

sprawy **K. J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 września 2015 r. sygn. akt II K 256/15

utrzymuje wyrok w mocy; zasada od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 270,00 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 645/15

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że:

w dniu 22 listopada 2014 r. w miejscowości Z. gm. Z., powiat (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...) w obszarze niezabudowanym na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności przy zawracaniu w wyniku czego doprowadził do zderzenia się z wykonującym manewr wyprzedzania go samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) w następstwie czego pasażer samochodu m-ki F. (...) Z. J. doznał obrażeń ciała w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, złamania kompresyjnego trzonu kręgu L5, powierzchownych ran ręki lewej, które należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający dni siedem, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 14 września 2015r.:

oskarżonego K. J. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to:

I. na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 37a kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych każda z nich;

II. obciążył oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotą 250,00 złotych tytułem opłaty sądowej i zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 167, 170 § 1 pkt 2 i 5, 193 § 1, 196 § 3, 201 i 366 § 1 kpk poprzez:

- bezpodstawne oddalenie (wskutek uznania braku przesłanek z art. 201 kpk) wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego bądź opinii instytutu w celu dokonania czasowo-przestrzennej rekonstrukcji wypadku drogowego, wypowiedzenia się co do przyczyn i przebiegu wypadku oraz możliwości jego uniknięcia ze strony kierujących pojazdami uczestniczącymi w wypadku – w sytuacji gdy okoliczności podnoszone przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu wniosku dowodowego wskazywały na potrzebę dopuszczenia wnioskowanego dowodu - co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania przeprowadzenia dowodu mogącego przyczynić się do ustalenia okoliczności wypadku drogowego opisanego w zarzucie aktu oskarżenia,

2. art. 193 § 1 kpk poprzez samodzielne wypowiedzenie się przez Sąd I instancji na str. 4 uzasadnienia wyroku w przedmiocie sposobu i zakresu uszkodzenia samochodu F. (...) kierowanego przez oskarżonego, w sytuacji gdyby oskarżony nie wykonywał żadnego manewru, a jedynie poruszał się na wprost swoim pasem ruchu, zaś samochód V. (...) kierowany przez oskarżonego (nawet przy zachowaniu zbyt małego odstępów przy wyprzedzaniu) doprowadził do zderzenia obu pojazdów – podczas gdy wypowiedzenie się w tej kwestii wymagało uprzedniego uzyskania wiadomości specjalnych od biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego - co w konsekwencji doprowadziło do niedopuszczalnego skumulowania ról procesowych organu orzekającego i biegłego,

3. art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez doprowadzenie do sprzeczności pomiędzy opisem czynu przypisanego oskarżonemu w sentencji wyroku (z którego wynika, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym a ustaleniami faktycznymi poczynionymi na str. 11 uzasadnienia orzeczenia (z których wynika, iż oskarżony co najmniej z zamiarem ewentualnym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym – co w konsekwencji doprowadziło do niejednoznaczności rozstrzygnięcia,

4. art. 2 § 2, 4, 7 i 410 kpk poprzez:

- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, przy jednoczesnym, bezpodstawnym obdarzeniu wiarygodnością zeznań pokrzywdzonego G. M. i zeznań świadków K. W. (1), D. O. i K. O. - co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zeznania pokrzywdzonego i w/w świadków, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy treści wyjaśnień oskarżonego;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka W. K. oraz treści notatki urzędowej znajdującej się na k. 1-1v (co do osób będących świadkami wypadku drogowego z udziałem oskarżonego) – co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia treści tych dowodów przy ocenie stopnia wiarygodności zeznań świadka K. W. (1) i K. O. co do obecności świadka K. W. (1) na miejscu wypadku w chwili jego zaistnienia,

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż bezpośrednią przyczyną

wypadku drogowego było zachowanie oskarżonego, który podczas wykonywania przez pokrzywdzonego manewru wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu nagle, bez uprzedniego zasygnalizowania kierunkowskazem tego manewru, zaczął wykonywać manewr zjazdu na przeciwny dla jego kierunku jazdy pas jezdni, zajeżdżając drogę samochodowi V. (...) kierowanemu przez pokrzywdzonego G. M. zajeżdżając mu drogę oraz zmuszając go do podjęcia manewru obronnego zjazdu na prawą stronę - co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie jednoznacznych i kategorycznych ustaleń w tym zakresie.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia.

Odnosząc się do problemu błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, iż zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z 05.09.1974r., II KR 114/74, OSNKW 1975, nr 2, poz. 28). Dokonując oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach sprostał wymogom płynącym ze wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą Sądu Odwoławczego i co za tym idzie, nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego K. J.. Nie ma również wątpliwości co do tego, że postępowanie w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu. Dlatego też, w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy wyrokując w niniejszej sprawie nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Niewątpliwie oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, a fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym.

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za prawidłowością ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy w Siedlcach za podstawę zaskarżonego wyroku odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd Odwoławczy

ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy w głównej mierze oparł się na zeznaniach świadków: B. M., D. O., K. O., M. O., J. L., K. W. (2), W. K. i Z. J., a także na opinii biegłego ds. ruchu drogowego i in., a tylko w niewielkiej części na wyjaśnieniach oskarżonego. Stanowisko takie wynika z faktu, iż ta część wyjaśnień oskarżonego, którą Sąd I instancji nie obdarzył walorem wiarygodności, znalazła się w opozycji do zeznań naocznych świadków zdarzenia, treści opinii biegłego H. T. (1), nie budzącej żadnych wątpliwości stron dokumentacji dotyczącej oględzin obu pojazdów, oględzin miejsca wypadku, protokołów użycia alkosensory oraz dokumentacji medycznej Z. J. i B. M.. Z zeznań świadków poruszających się za samochodem m-ki V. (...) pojazdem m-ki V. - D. O. i K. O. oraz jadącego przed nimi samochodem m-ki H. (...) – K. W. (1) wynika, iż po zasygnalizowaniu przez kierującego samochodem m-ki V. (...) manewru wyprzedzenia jadącego przed nim pojazdu m-ki F. (...), wyjechał on na lewy pas jezdni, gdy nieoczekiwanie samochód m-ki F. (...) także wyjechał na lewy pas jezdni z zamiarem skrętu w lewo. Ten jednak nie zasygnalizował w żaden sposób swojego zamiaru, czym zaskoczył dokonującego już w zaawansowanym stopniu wyprzedzania kierowcę samochodu V. (...), który podejmując manewr obronny postanowił powrócić na swój pas ruchu i zaprzestając wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu, skierował samochód na prawy pas ruchu. W ten sam sposób zareagował kierowca F. (...), który zauważył manewr pojazdu V. (...) w lusterku wstecznym i także postanowił powrócić na swój stary pas ruchu. W wyniku tych manewrów samochód m-ki V. (...) najechał swoim lewym przednim bokiem na prawy tylny bok samochodu m-ki F. (...). W wyniku zderzenia pojazd m-ki V. (...) odbił się od pojazdu m-ki F. (...) i przemieszczając się w prawo wjechał do rowu. Świadców ci byli pewni, iż kierowca samochodu m-ki V. (...) sygnalizował odpowiednio wcześniej swój zamiar dokonania manewru wyprzedzenia jadącego przed nim pojazdu m-ki F. (...) kierowanego przez oskarżonego. Tymczasem podjęcie manewru przez oskarżonego nie było sygnalizowane i było ono dla wszystkich obecnych w zdarzeniu uczestników zaskoczeniem. Nawet jadący z oskarżonym świadek Z. J. potwierdził, iż K. J. nagle krzyknął do niego by uważał i zaraz poczuł uderzenie w ich samochód. Świadek zatem w ogóle nie spodziewał się takiego obrotu sprawy, sygnalizując jedynie, iż oskarżony przymierzał się do skrętu w lewo w jakąś polną drogę. Tę wersję zdarzenia potwierdził we wnioskach swojej opinii biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, którą to opinię wobec wątpliwości obrońcy oskarżonego biegły uzupełnił składając w toku rozprawy głównej ustną opinię uzupełniającą. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności i fachowości sporządzonej przez biegłego inż. H. T. (2) opinii, która została uzupełniona przez tego biegłego w dniu 31 sierpnia 2015r. Podkreślenia wymaga, iż po prezentacji rekonstrukcji wypadku biegły na pytania obrońcy dokładnie wyjaśnił m.in. kwestię uczestnictwa znaku drogowego, w który uderzył pojazd m-ki V. (...) przemieszczając się w rowie po zderzeniu z F. (...). Biegły w swojej opinii odniósł się do kwestii kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania, w tym do przebiegu poszczególnych etapów zdarzenia, torów ruchu i prędkości obu pojazdów uczestniczących w zderzeniu, możliwości podjęcia przez kierowców obu pojazdów mechanizmów obronnych w czasie zdarzenia oraz najbardziej kluczowego pytania, a mianowicie kto jest sprawcą przedmiotowego wypadku. Z opinii tej wynika, iż decyzja kierującego pojazdem m-ki V. (...) o rezygnacji z wyprzedzania samochodu F. (...) i powrocie na prawy pas ruchu była jak najbardziej prawidłowa, a kierowca samochodu V. (...) nie mógł przewidzieć, iż jadący przed nim samochodem m-ki F. (...) oskarżony także zaprzestanie manewru skrętu w lewo. W ocenie Sądu Odwoławczego, zawarte w opinii biegłego tezy i wnioski były jasne i wystarczające do poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, a problematyka wskazywana we wniosku dowodowym obrońcy oskarżonego w dniu 31 sierpnia 2015r. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, tak w odniesieniu do współautorstwa przedmiotowej opinii przez asystenta biegłego, jak i też co do kwestii znaku drogowego, o którym mowa była wyżej, a również w odniesieniu do nienaniesienia przez biegłego na szkicu miejsca zdarzenia drogi bocznej oraz informacji co do korelacji prędkości zderzeniowych obu pojazdów z wielkością powstałych w samochodach odkształceń rzeczywistych, co do których to kwestii biegły wypowiedział się w toku złożonej opinii ustnej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż jeśli dowód z opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu, który to obiektywnie i trafnie uzasadnił, jak miało miejsce w niniejszej sprawie, to fakt, że dowód ten nie jest przekonujący lub zrozumiały dla strony procesowej, nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 kpk (wyrok SA w Poznaniu z 11.09.2014r., II AKa 134/14, LEX nr 1527136 i wyrok SA w Krakowie z 06.11.2013r., II AKa 204/13, KZS 2014/2/35). Nadto strona procesu powątpiewająca w przydatność opinii biegłych jest zobowiązana do wykazania, że istniały konkretne - z podaniem, jakie - okoliczności określone w art. 201 kpk, co wprawdzie apelujący uczynił w sposób bardzo szczegółowy, jednakże poruszane tam kwestie, jak już wskazywane było wyżej, nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i uznane zostały trafnie za zbędne dla bytu niniejszego postępowania. Polemika obrońcy oskarżonego z tezami

i wnioskami opinii biegłego poczyniona w uzasadnieniu apelacji prowadzi wręcz do stwierdzenia, iż biegły powołany do wydania opinii w niniejszej sprawie nie jest osobą kompetentną do jej sporządzenia, a sam apelujący w sposób dobitny i kategoryczny stwierdza, iż to zawarte w jego apelacji tezy są prawidłowe i powinny posłużyć jako podstawa ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Tymczasem to właśnie biegły posiada odpowiednie kwalifikacje i uprawnienia do wydawania opinii w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych, co uczynił w tej sprawie, a Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do kwestionowania jego fachowości i rzetelności w zakresie sporządzonej przez niego opinii. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż ocena przydatności i wartości opinii biegłych należy ostatecznie do Sądu; trzeba jednak podkreślić, że ocena ta byłaby przedwczesna w odniesieniu do opinii pozbawionej odpowiedzi na pytania postawione przez strony postępowania (wyrok SN z 31.03.2006r., III KK 241/05, LEX nr 186751). W toku niniejszego postępowania Sąd umożliwił stronom, w tym oskarżonemu i jego obrońcy, możliwość przesłuchania biegłego w nurtujących ich kwestiach, zgodnie z zasadą kontradyktoryjności. Nie ulega zatem wątpliwości, iż zarzut apelującego w zakresie niekompletności i niejasności opinii biegłego pozostaje jak najbardziej chybiony i nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Odwoławczy.

Odnosząc się do obrazu art. 193§1 kpk przez samodzielne wypowiedzenie się przez Sąd I instancji na stronie 4 uzasadnienia w przedmiocie uszkodzeń samochodu, którym kierował oskarżony, to stwierdzić należy, że do wniosków które przedstawił ten sąd nie są potrzebne wiadomości specjalne. Sytuacja, którą rozpatrywał Sąd należy do prostych, dotyczy bowiem manewru wyprzedzania na prostym odcinku drogi, bez wykonywania żadnego manewru przez wyprzedzanego.

W podobny sposób ocenić należy także zasadność zarzutu dotyczącego zeznań świadka W. K., co do którego Sąd Rejonowy uznał, iż jego zeznania w kwestii wskazania czwartego ze świadków zdarzenia, nie miały kategorycznego znaczenia w tej sprawie. Świadek ten pojawił się na miejscu zdarzenia już po jego zaistnieniu i jak sam wskazywał w toku rozprawy głównej, przebieg zdarzenia poznał z relacji oskarżonego. Świadek nie był w stanie stwierdzić czy któryś ze świadków podanych przez niego w przedmiotowej notatce wskazywał na czwartego świadka zdarzenia. Sam fakt ewentualnego zaistnienia kolejnego świadka zdarzenia z dnia 22 listopada 2014r. w ocenie Sądu Odwoławczego nie był na tyle istotny, iż wzbudzał zainteresowanie Sądu Rejonowego, który w przypadku niezbędności jego przesłuchania poczyniłby niezbędne zabiegi, których zaniechał uznając zbędność tego dowodu dla bytu niniejszego postępowania.

Obrońca poddając w wątpliwość obecność świadka K. W. (1) na miejscu zdarzenia nie dostrzegł, iż z zeznań tego świadka wynika, że po zderzeniu się samochodów to on właśnie użył gaśnicy, gdyż z samochodu V. wydobywał się dym (k. 10). Z zeznań świadków wynika, iż taka sytuacja miała miejsce.

Ma rację obrońca podnosząc sprzeczność zawartego w opisie czynu stwierdzenia, iż oskarżony naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a wskazaniu w uzasadnieniu, iż zasady te oskarżony naruszył co najmniej zamiarem ewentualnym umyślnie. Jednakże w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko Sądu wyrażone w wyroku, zaś rozpatrywana sprzeczność, która stanowi obrazę art. 424 kpk nie może dyskwalifikować orzeczenia, gdyż nastąpiła po wydaniu wyroku, a ponadto nie ma wpływu na jego treść. Nie może zatem być uznana za względna przyczynę odwoławczą z art. 438§2 kpk. Taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest zawarty w orzeczeniach sądów apelacyjnych (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004 r., sygn.. II AKa 413/03, wyrok sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 lutego 2015 r. sygn.. II AKa 23/15). Obrońca podnoszą zarzut obrazę art. 424 kpk nie wskazał jaki według niego miała ona wpływ na treść wyroku.

Reasumując, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, że Sąd Rejonowy procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się zarzuconych mu uchybień, a postawione w apelacji zarzuty stanowią jedynie dowolną polemikę z ustaleniami Sądu I instancji.

Nie uwzględniając apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 14 września 2015r. w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.